V HORÁCH

Shrbený se choulil pod skalním převisem, který mu poskytoval alespoň částečný úkryt. Pro dnešní noc má kde spát, ale co dál? Hlouběji se zabořil do kožešin, které mu v drsných podmínkách vysokých hor poskytovaly tu nejlepší ochranu. Musí pokračovat. Musí! Než ho dostihnou. Ale kdo vlastně? Už několik dní pořádně nejedl, nevyspal se. Vylekal každičký zvuk. Na chvilku by však oči zamhouřit mohl…

Co to bylo? Oddychl si, jen poryv severáku. Uvědomoval si, že sám je snadným terčem lovců lidí. A nejen jich. Kdyby se však mohl k někomu přidat... Bláznivá myšlenka, hořce se usmál a po lících mu začaly stékat slzy. V těchto bohy zapomenutých končinách sice nacházel stopy lidské činnosti rozeseté na březích horského jezera, po poslední válce však nezůstal kámen na kameni. Společenství a stará spojenectví se rozpadla, právo se stalo nevymahatelným a peníze bezcennými. Jedině směna zboží a práce pomáhala zmírňovat utrpení a zkázu.

„Nevím, jakými zbraněmi se bude bojovat ve třetí světové válce, ale v té čtvrté to budou klacky a kameny."

Kde a od koho podobnou větu slyšel? Ponořil se do vzpomínek, vše se mu zdálo tak vzdálené, jako by se nejednalo jen o několik málo měsíců.

Počasí se trochu uklidnilo. Přestalo tolik pršet a vítr ubral na síle. Do rána ho snad napadne, co dál. Tady zůstat nemůže. Ačkoli…

Na převis nedaleko jezera narazil náhodou, když utíkal za mladým kozorožcem. Setkání nad hranicí smrkového lesa je oba v prvních vteřinách překvapilo. Zvíře však zareagovalo rychleji a dalo se na útěk. Bez rozmyšlení se za ním rozběhl, ale únava mu brzy podlomila nohy. V tu chvíli spatřil převis, což ho udivilo. Přestože tudy chodíval roky, nikdy si ho nevšiml, až teď…

Nakonec se rozhodl, že využije situace a stráví nadcházející zimu. Považoval za nepravděpodobné, že by se za ním někdo v podobném nečase vydal. Nebylo mnoho lovců lidí, kteří se v horách vyznali jako on. Nejtěžší býval přechod Průsmykem kozorohů, přes ledovec, který zasahoval až k lesu a bývalo ho vidět už od habrovců. Jenže v posledních týdnech se měnilo podnebí, oteplilo se a místo sněhu se začal stále častěji objevovat déšť, takže hory postupně odkrývaly svá zákoutí. Navíc si lovci i přes vypsanou odměnu za jeho dopadení mnohem více cenili vlastního života.

Vybaven byl dobře. S sebou nesl výstroj potřebnou pro přežití, v batohu i síť na chytání zajíců a nádobí z březové kůry. Cestou vzhůru nasbíral rašeliník. Tušil, že se mu dříve či později bude díky svým antiseptickým účinkům hodit. Měl štěstí a objevil i hasivku orličí, na první pohled jedovatou kapradinu. Od matky se však už jako dítě dozvěděl, že se v lidovém léčitelství po staletí využívala při léčbě nemocí způsobených parazity. Navíc tu narazil na kozorožce a byť se i při sebelepší přípravě masa jednalo o odpornou šlichtu chutí a pachem připomínající kozí tuk, znamenalo pro něj stravu plnou kalorií. Ještěže měl s sebou pšenici, která alespoň částečně vylepšila jeho jídelníček.

Ještě chvíli počkal, než déšť ustal úplně. Počasí se na horách mění každou vteřinou, vyrazil proto k lesu, aby za pomoci spadaných větví už tak nenápadný převis zamaskoval a vytvořil si z nich provizorní lůžko. Byť patřil mezi nejlepší pašeráky a znal v horách kdejaký kámen, nemohl se už od dětství zbavit nepříjemného pocitu, že mají oči a sledují každý jeho pohyb. Zvykl si proto před každou cestou věnovat horám jakousi úlitbu. Rituál, ve

který se časem jeho obětiny proměnily, jej uklidňoval, dodával mu určitou naději ve šťastný návrat a jistotu při pohybu mezi skalisky.

Díky množství nabytých zkušeností se postupně s horami sžil natolik, že dokázal předpovídat nadcházející počasí. Málokdy se odchýlil od plánované trasy, každý omyl mohl být osudný. Vzpomněl si na svého otce, jenž se smíchem varování ženy a syna nedbal a několikrát vyrazil k Průsmyku kozorohů navzdory zhoršenému počasí. Štěstěna bývala starému horalovi nakloněna, než jednou kvůli extrémně špatné viditelnosti v důsledku sněhové bouře zabloudil do lavinového pole.

Vyjasnilo se, čas pokročil a brzy byly vidět hvězdy. Měsíc, zahalený do mlžného oparu, zvěstoval chladnou až mrazivou noc. Myšlenku na oheň zavrhl, zbytečně by poutal pozornost… Zachumlal se do kožešin s vědomím, že pod převisem přežije bez úhony. Prozatím. Nemohl se však zbavit nepříjemného pocitu, že jej někdo pozoruje. Kozorožci byli příliš plachými a vlci ani medvědi se tak vysoko nepohybovali. Jen snad pastýři, ale ti odešli už před válkou. Na mysli mu vytanuly legendy o člověku podobných tvorech s hustou, tmavě hnědou až stříbřitou srstí, dlouhými zuby a červeně planoucíma očima, kteří neváhali zaútočit i na ozbrojenou karavanu a odtáhnout statného jačího býka.

S trhnutím se probral. Co to by bylo? Opatrně vyšel z úkrytu, ozbrojený lukem a šípy. Nedaleko zapraskaly větve. Obzor se náhle rozpil jako tuš. Mlčenlivá oblaka se zlověstně roztahovala po obloze. Na hladinu jezera začaly dopadat první kapky a od lesa na něj zíral pár rudých očí.